

Каро!

Мисълта ми се повръща далече,
далече въ миналото; тя лети изъ мисълва-
та и прозрачна властов на времето
забравени, потънали въ океана на вечността.

Въображението ми Каро, както
еднѣ археологъ при разкопки, тършува,
равно гледал въ съдържанието на дѣйствието
и тонизираното, то повере и повере се
чувства въ умението ми и намира въ
оная дяснина за мѣдъ, която стѣща мими,
образи мрамори, заштурени въ буревана на
забравата и въ напаса се мико на
тѣх и не иска да се раздѣли отъ тѣхъ.

Каро, при първото погледане на
попуканата ми, какъво рои отъ видѣние
изкопана изъ уродливото на уродливост работи.

И възкресаваше еса Каро въ
мислите на паметното ми бадеи образи
и вичените ед нѣ ми и родки на студието
ми! И душата ми Каро, въ еднѣкъ котлени
иска да вѣстане по-дълго време въ оная
всѣхъ естество на дѣйствието години, да
се освени въ оная естество на невечността и
радието, на проследушка въра въ добротѣ,
тѣ Каро, разбитата еса въ разкопаването
и бурното на мивота, прадена отъ горчиви
сълзени изневерена отъ мизерния отлив.